

פרשת ויקרא – סוד כפרת הקרבן: מתי בפעם האחרונה הקרבת משה?

1. **גיטין צ,ב:** כל המגרש את אשתו ראשונה, אפילו מזבח מוריד עליו דמעות. שנאמר (מלאכי ב,ד): פסות דמעה את מזבח ה', בכי ואנקה ... ואמרתם על מה? על פי ה' העיד בינך ובין אשת נעורייך אשר אתה בגדתי בה [גירשת אותה] והיא חברתך ואשת ברייתך.

שו"ת ציץ אליעזר חי"ד סימן צח: רבנו חננאל לא גרס תיבת 'אפילו' מזבח, אלא רק 'מזבח מוריד עליו דמעות'. ויש להבין, מדוע דווקא המזבח הוא זה שמוריד דמעות?

עקדת יצחק תחילת ויקרא: הקושי העצום וגודל המבוכה הנמצאת בעניין הקרבנות, לא נפלאה היא ולא רחוקה. ראוי שיישאל בהם שאלה חזקה: האם אלו הקרבנות הנקרבים לגבוה, הם שכר ושחוד אליו יתברך תחת הכעס שהגיע לו ממעשי החוטא ויתרצה ויתפייס כדרך המלכים המתפייסים מקבלת מתנה?! או יהיו בתורת קנס ועונש על החוטא ופריעת פירעון על חטאו?!

שמואל א טו,כב: החפץ לה' בעולות וזבחים, כשמע בקול ה'? הנה שמוע מזבח טוב, להקשיב מחלב אילים! **ירמיהו ז,כב:** כי לא דברתי אל אבותיכם ולא צויתים ביום הוציא אתם מארץ מצרים על דברי עולה וזבח.

2. **ויקרא א,א:** ויקרא אל משה, וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמור. **רש"י:** לכל דברות ולכל אמירות ולכל ציוויים קדמה קריאה לשון חיבה. **פירוש רבי אליהו מזרחי:** פירוש שלא היה מדבר עימו פתאום, אלא היה קוראו תחילה: משה, משה ויאמר הנני כך היה מדבר עימו.

ליקוטי שיחות כג/67: התורה מקפידה בפרשה שבראש הספר, שתהיה בלשון חיבה. שכן פתיחה של דבר, צריכה להיות בלשון חיבה. בתחילת ספר בראשית, אומר רש"י: 'מפני מה פתח בבראשית? כוח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים'; 'ואלה שמות בני ישראל' – חזר ומנה את שמות השבטים במיתתן להודיע שבחן; '**ויקרא אל משה**' – לשון חיבה; '**במדבר סיני**' – מתוך חיבתם מונה אותם כל שעה; '**אלה הדברים אשר דיבר משה**' - הזכיר דברי תוכחה ברמז מפני כבודם של ישראל.

ליקוטי שיחות ז/26: החלק האחרון בפרשה עוסק בדיני קרבן אשם הבא על חטאים **מכוונים במזיד**. כיצד הדבר מתאים עם תחילת הפרשה שהיא ויקרא לשון חיבה? אולם דווקא מצד החיבה הזו, יכול אפילו יהודי שעשה מעשה עשיו ר"ל, לחזור ולתקן את דרכיו והקב"ה מכפר וסולח לו על העוונות.

יומא ד,ב: ויקרא וידבר - לימדה תורה דרך ארץ, שלא יאמר דבר לחברו, אלא אם קורוהו [דרך חיבה].

3. **ספר החינוך צה:** הלבבות תלויים אחר הפעולות, ולכן כי יחטא איש, לא יטהר לבו בדבר שפתיים בלבד, שיאמר בינו ולכותל: 'חטאתי לא אוסיף עוד'. אלא **בעשותו מעשה גדול על חטאו** ... ומצאתי ברמב"ן שכתב ... כי בעבור שמעשה החטא נעשה **במחשבה, בדבור ובמעשה**, צווה ה' שיביא קרבן ויסמוך עליו **ידי** כנגד המעשה, ויתוודה **בפיו** כנגד הדבור, וישרוף באש את הקרב והכליות שהם **כלי המחשבה והתאוה** ... כדי שיחשוב האדם בעשותו כל אלה ... כי ראוי לו **שישפך דמו ויישרף גופו**.

ויקרא א,ב: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם: אדם כי יקריב **מכם** קרבן לה'. **ליקוטי תורה ב,ב:** יש להבין, היה לו לומר מילת 'מכם' קודם כי יקריב? היינו **אדם מכם כי יקריב** כו'? ... אלא הפירוש הוא, אדם כי יקריב **מכם** – **מכם ממש!** **שיקריב את נפש האדם שלמטה ממש**.

ספר התניא כז: אפילו בדברים המותרים לגמרי, כל מה שהאדם זוכה יצרו אפילו שעה קלה ומתכוון לאכפאי לסטרא אחרא ... כגון שחפץ לאכול ומאחר סעודתו עד לאחר שעה או פחות ועוסק בתורה באותה שעה ... וכן אם בולם פיו מלדבר דברים שליבו מתאוה מאוד לדבר מענייני העולם וכן בהרהורי מחשבתו, אפילו במעט מזעיר, אתכפאי סטרא אחרא למטה ומתפשט כבודו של הקב"ה למעלה הרבה ומקדושה זו נמשכת קדושה על האדם למטה לסייעו סיוע רב ועצום לעבודתו יתברך.

4. **ספר הבהיר** (התנא רבי נחמיה בן הקנה): למה נקרא קרבן? על שם **שמקרב**.